

Konečno je morala zvita lisica še vso to dogodbo popisati, a medved kosmatin je bil jednoglasno izvoljen za sodnika hudobnemu drevesu. Razsodba se je glasila, da se orehovo drevo ostro kaznuje s tem, da se mu odslej orehi, s katerimi je ubogej Barbiki oko ranil, ne poberó z rokami, nego otepó s preklami in krepéli. To se je tudi natančno izpolnilo. Vsi so začeli s suhimi krepéli in palicami neusmiljeno udrihati po hudobnem orehovem drevesu takó, da je začelo listje in sadje padati z njega. — Od sih dob tudi ljudjé ne obirajo več orehov z drevesa, nego klatijo jih s preklami in krepéli.

Posl. Jos. Vidic.

Drevesa v jeseni.

Necega dné pozne jeseni, sedi mladi Aleksij na vrtu in premišljuje, kako je to in óno. Drevesa so bila ovočja (sadja) že popolnem gola, ostanké listja je trgal z njih veter. „Tedaj vse v naravi ima svoj konec!“ vzdihne mladi Aleksij, „vse mora poginiti! Ta drevesa so, tega še ni davno, prelepo cvetela, veje so bile pokrite z zelenim listjem in pripogibale so se pod težo sladkega sadú... A zdaj?... Takó bo tudi znabiti kmalu z mojim osivelim očetom!...“ Močno ganen ni mogel dalje govoriti. Sklone glavo, oči se mu napolnijo s solzami in v roki si skrije obraz. Ali v tem, ko sta mu roki upadli, stal je pred njim ljubljeni oče, ki je ne daleč od njega sprehajajoč se slišal tožbo mladeniča, ter mu dejal: „Sin! čimu se žalostíš? čimu so tvoje solzé? Ima li večno biti zima? Mar spomladi ne bode več? — Glej, takó so tudi ta drevesa izvršila svojo nalogo, pognala in oddala so menjajaoče listje, cvet in ovočje, a zdaj si odpočijó, da kmalu zopet prejmo novo obleko. Temu podobno zgodilo se bo tudi s tvojim očetom; dokončavši svoje življenje, vležem se v grob, a kmalu zopet vstanem ter živim na veke.“ — Mladi Aleksij privzdigne glavó in vesela nada mu prežene žalost.

—kl—.

Slabo vreme.

Čimu je ta ostra zima? čimu ta mrzel veter? to polje in drevesa — gola? čimu to slabo vreme? zakaj ni vedno zeleno in gorko? — vprašal je Andrejček očeta, iz šole prišedši. — „Zató,“ odgovorijo mu oče, „ker je potrebno, da škodljiva zelišča zmrznejo, da se zrak izčisti, zemlja izpočije in se nam milejša pomlád povrne. Radovednost tvoja, moj sin, to že vidim, daleč sega; ni še dogo tega, da si me izpraševal, čimu so ljudjé nadložni, bolehní in ubožni? zakaj ni človek vedno zdrav in srečen? — Glej, to je zaradi tega, ker je treba, da si njegova duša novih močí nabira; da svoje zmotnjave izpozna; da čedalje bolj sovraži zló in si lepih čednosti pridobiva. Veruj mi, moj sin! da ne pristojí človeku pritoževati se in čuditi čez to, česar ne umeje; vse v priródi ima svoje prave vzroke, vse je modro uravnala roka stvarnikova, in če mi tudi ne umejemo popolnem vsega, kriva je tega le naša slabost.“

—kl—.